

Vârstnicul M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să urmărim progresul

Noi toți putem fi mai pe deplin implicați în munca misionară prin a ne înlocui teama cu credință adevărată.

În luna septembrie a acestui an, se vor împlini șaiszeci și patru de ani de când m-am întors acasă din misiunea mea în Anglia. La trei zile după ce m-am întors, am participat împreună cu un prieten la un bal de bun venit al noilor studenți la Universitatea Utah. El mi-a povestit despre o studentă frumoasă din anul doi pe nume Barbara Bowen, pe care credea el că trebuia neapărat să o cunosc. Ne-a făcut cunoștință și am început să dansăm.

Din nefericire, acest dans era unul cu întrerupere, ceea ce însemna că puteai dansa cu fata numai până când altcineva te bătea pe umăr și-ți lua locul. Barbara era plină de viață și populară, așa că am reușit să dansez cu ea mai puțin de un minut înainte de a fi întrerupți.

Acest lucru era inacceptabil pentru mine. Cum în misiunea mea fusesem învățat despre importanța urmăririi progresului, am obținut numărul ei de telefon și am sunat-o chiar a doua zi să o invit să iasă cu mine, dar era ocupată cu școala și alte angajamente sociale. Din fericire, am învățat în misiune să fiu perseverent chiar și în fața descurajărilor și, în cele din urmă, am reușit să o fac să accepte o întâlnire cu mine. Și au urmat și alte întâlniri. Cumva, în timpul acelor întâlniri,

am reușit să o conving că eu eram singurul misionar întors din misiune adevărat și viu – cel puțin în ceea ce o privea pe ea. Acum, 64 de ani mai târziu, avem șapte copii, mulți nepoți și strănepoți care reprezintă dovada marelui adevăr și anume că, oricât de bun este mesajul tău, s-ar putea să nu ai șansa să-l transmiți fără o urmărire atentă, persistentă a progresului.

Probabil, din acest motiv, am simțit astăzi că trebuie să continui două dintre mesaje prezentate la conferințe anterioare.

În cadrul conferinței din octombrie 2011, am lansat îndemnul ca noi să ne amintim aceste cuvinte importante rostite de Domnul: „Pentru că așa se va numi Biserica Mea în ultimele zile,

chiar Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă”¹.

Cu aceste cuvinte, Domnul clarifică faptul că acesta nu este numai un titlu formal, ci, de asemenea, numele care trebuie atribuit Bisericii Sale. Având în vedere declarația clară a Domnului, nu trebuie să facem referire la Biserică folosind niciun alt nume, precum „Biserica mormonă” sau „Biserica SZU”.

Termenul *mormon* poate fi folosit în mod corespunzător în unele contexte pentru a face referire la membrii Bisericii, precum pionierii mormoni sau instituții precum Corul Tabernacolului Mormon. Membrii Bisericii sunt cunoscuți sub numele de mormoni și, în relațiile cu oamenii de alte credințe, putem să ne spunem mormoni, cu condiția să spunem și numele întreg al Bisericii.

Dacă membrii învață să folosească numele corect al Bisericii în relație cu cuvântul *mormon*, acest lucru va scoate în evidență faptul că suntem creștini, membri ai Bisericii Salvatorului.

Frați și surori, haideți să urmărim progresul și să ne dezvoltăm obiceiul de a spune clar că aparținem Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă.

Al doilea mesaj pe care simt că trebuie să-l continui este cel de la

ultima conferință generală, când i-am încurajat pe membri să se roage pentru a fi îndrumați spre cel puțin o persoană căreia să-i adreseze invitația de a învăța despre Evanghelia restaurată până la Crăciun. Mulți membri ai Bisericii mi-au împărtășit câteva experiențe speciale pe care le-au avut drept consecință a faptului că s-au rugat Domnului pentru ocazii misionare.

De exemplu, un fost misionar s-a rugat în mod specific să fie îndrumat către „acea persoană” la a cărei inimă putea ajunge. I-a venit în minte numele unei foste colege de clasă. El i-a scris pe Facebook și a aflat că ea se rugase pentru a ști ce să facă cu viața sa. El a luat din nou legătura cu ea exact în momentul în care ea căuta adevărul și, în decembrie, a fost botezată.

Mi-au fost raportate multe invitații asemănătoare, dar numai câteva persoane au urmărit progresul așa cum a făcut acest frate.

Eu sunt un mare fan al principiului urmăririi progresului. După cum este scris în ghidul pentru misionari, *Predicați Evanghelia Mea*, „a face o invitație fără [a urmări ce se întâmplă în continuare] este ca și cum ați începe o zi fără să o terminați sau ca și cum ați cumpăra un bilet la concert fără să intrați în sală. Fără terminarea acțiunii, angajamentul este [lipsit de valoare]”².

Predicați Evanghelia Mea ne învață nu numai să invităm, ci și să vedem care sunt urmările invitațiilor noastre. Scopul muncii misionare este definit prin „a-i invita pe alții să vină la Hristos ajutându-i să primească Evanghelia restaurată prin credință în Isus Hristos și ispășirea Sa, pocăință, botez, primirea darului Duhului Sfânt și îndurare până la sfârșit”³.

A invita face parte, cu siguranță, din proces. Însă observați că membrii pot face mult mai mult în ceea ce privește munca misionară decât doar

să adreseze invitații oamenilor de a-i asculta pe misionari. Responsabilitatea lor include, de asemenea, urmărirea, alături de misionari, a progresului oamenilor în ceea ce privește cultivarea credinței, motivația de a se pocăi, pregătirea de a face legăminte și îndurarea până la sfârșit.

Acest principiu al urmăririi progresului este ilustrat în cartea Faptele apostolilor:

„Petru și Ioan se suiau împreună la templu...”

Acolo era un om olog din naștere, care era dus și pus în toate zilele la poarta templului numită Frumoasa, ca să ceară de milă de la cei ce intrau în templu.

Omul acesta, când a văzut pe Petru și pe Ioan că voiau să intre în templu, le-a cerut milostenie.

Petru, ca și Ioan, s-a uitat țintă la el și a zis: «Uită-te la noi!»

Și el se uita la ei cu luare aminte și aștepta să capete ceva de la ei.

Atunci Petru i-a zis: «Argint și aur n-am; dar ce am, îți dau: În numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!».

Aceasta este o invitație profundă din partea unui slujitor al Domnului, nu-i așa? Dar Petru nu s-a oprit aici. Textul scriptural ne povestește că „l-a apucat de mâna dreaptă, și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznelile;

dintr-o săritură a fost în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în templu, umblând, sărind și laudând pe Dumnezeu”⁴.

Cu alte cuvinte, Petru nu numai că a folosit puterea preoției pe care o deținea și l-a invitat pe bărbat să se ridice și să umble. El, de asemenea, a urmărit progresul invitației sale întinzându-și brațul către bărbat, luându-l de mâna dreaptă, ridicându-l și, apoi, intrând cu el în templu.

Având exemplul lui Petru în minte, permiteți-mi să sugerez că noi toți putem fi mai pe deplin implicați în munca misionară prin a ne înlocui frica cu credință adevărată, invitând pe cineva, cel puțin o dată pe trimestru – sau de patru ori pe an – să fie învățați de misionarii cu timp deplin. Ei sunt pregătiți să predea prin Spirit, fiind sinceri și profund inspirați de

Domnul. Împreună, putem vedea care sunt urmările invitațiilor noastre, îi putem lua pe alții de mână, îi putem înălța spiritual și însoți în călătoria lor spirituală.

Pentru a vă ajuta în acest demers, vă invit pe toți membrii, indiferent de chemarea sau de implicarea dumneavoastră în Biserică, să obțineți un exemplar al ghidului *Predicați Evanghelia Mea*. Acesta este disponibil prin intermediul centrelor noastre de distribuție și, de asemenea, online. Versiunea online poate fi citită și descărcată gratuit. Este un ghid pentru munca misionară – adică este un ghid pentru noi toți. Citiți-l, studiați-l și, apoi, puneți în practică ceea ce învățați pentru a vă ajuta să înțelegeți cum să aduceți suflete la Hristos prin invitații și urmărirea progresului. După cum a spus președintele Thomas S. Monson: „A sosit vremea ca membrii și misionarii să-și unească forțele, să lucreze împreună, să slujească în via Domnului pentru a aduce suflete la El”⁵.

Isus Hristos i-a învățat pe ucenicii Săi: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!

Rugați, dar, pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui”⁶.

Domnul a răspuns la acea rugăciune în zilele noastre prin faptul că avem cel mai mare număr de misionari cu timp deplin din istoria lumii. Prin acest nou val de lucrători credincioși, Domnul ne-a dat încă o șansă de a-L ajuta în această mare strângere a recoltei de suflete.

Există moduri practice prin care membrii îi pot ajuta și sprijini pe misionarii noștri remarcabili. De exemplu, le puteți spune misionarilor că studiați *Predicați Evanghelia Mea* și îi puteți ruga să vă arate ce învață ei în timp ce studiază acest ghid. Când împărtășiți unii altora aceste lucruri, încrederea dintre membri și misionarii cu timp deplin va crește cu siguranță, așa cum a poruncit Domnul:

„Ci, ca fiecare om să poată vorbi în numele lui Dumnezeu, Domnul, chiar Salvatorul lumii”⁷.

Și: „Iată, v-am trimis să mărturisiți și să avertizați oamenii și se cuvine ca fiecare om care a fost prevenit să-l avertizeze pe aproapele său”⁸.

Frați și surori, vă puteți imagina ce s-ar întâmpla dacă familiile și prietenii misionarilor ar include lucrurile pe care le învață în studiul lor personal al ghidului *Predicați Evanghelia Mea* în scrisorile lor către misionarii cu timp deplin? Vă puteți imagina binecuvântările care se vor revărsa asupra familiilor

când părinții vor ști și vor înțelege mai bine ceea ce fiii și fiicele lor vor studia și propovădui în misiunile lor? Și puteți măcar să vă închipuiți extraordinara revărsare a harului disponibil datorită ispășirii, care va fi al nostru, în mod individual sau colectiv, conform promisiunii Salvatorului oferite tuturor celor care vor depune mărturie invitând suflete să vină la El – și, apoi, urmărind progresul acelor invitații?

„Sunteți binecuvântați”, a spus Domnul prin profetul Joseph Smith, „pentru că mărturia pe care ați depus-o este înscrisă în cer pentru ca îngerii să o poată vedea; și ei se bucură pentru voi și păcatele voastre vă sunt iertate”⁹.

„Pentru că Eu vă voi ierta păcatele voastre cu această poruncă: Să rămâneți fermi... în depunerea mărturiei către toată lumea despre acele lucruri care v-au fost comunicate”¹⁰.

Dacă urmărim progresul, Domnul nu ne va dezamăgi. Am văzut membrii ai Bisericii din întreaga lume care au simțit bucurie de nedescris când, fiind motivați de mărturiile lor, au lansat invitații și au urmărit progresul cu credință. De curând, în timp ce mă aflam în Argentina, i-am încurajat pe membri să invite pe cineva la Biserică înainte de această conferință generală. Un băiat de opt ani, pe nume Joshua, a ascultat și l-a invitat pe prietenul lui cel mai bun și pe familia sa la o zi a porților deschise în episcopia lui din Buenos Aires. Permiteți-mi să vă citesc dintr-o scrisoare pe care tocmai

am primit-o, care explică invitația lui Joshua și felul în care a urmărit progresul, cu credință:

„Din două în două minute, [Joshua] ieșea pe poartă să vadă dacă vin. A spus că știa că [aveau să vină].

Timpul trecea și prietenul lui Joshua încă nu venise, însă Joshua nu s-a dat bătut. El ieșea la poartă din două în două minute, având credință. Era timpul să adunăm lucrurile și să închidem când Joshua a început să sară în sus anunțând: «Au venit! Au venit!» M-am uitat și am văzut întreaga familie apropiindu-se de Biserică. Joshua a ieșit să-i întâmpine și și-a îmbrățișat prietenul. Ei au intrat și, din câte am văzut, le-a plăcut foarte mult ziua porților deschise. Au luat niște pliante și au petrecut mult timp făcând cunoștință cu prieteni noi. A fost minunat să vedem credința acestui băiețel și să știm că și copiii de la Societatea Primară pot fi misionari”¹¹.

Depun mărturia mea că, pe măsură lucrăm împreună, căutându-i pe cei pregătiți, lansând invitații și urmărind progresul cu încredere și credință, vom găsi sute de mii dintre copiii lui Dumnezeu care ni se vor alătura în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Domnul să ne binecuvânteze pe toți în eforturile noastre de a grăbi lucrarea de salvare, mă rog cu umilință, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 115:4.
2. *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* [2004], p. 216.
3. *Predicați Evanghelia Mea*, p. 1.
4. Faptele Apostolilor 3:1–8; subliniere adăugată.
5. Thomas S. Monson, „Bine ați venit la conferință”, *Liahona*, nov. 2013, p. 4.
6. Matei 9:37–38.
7. Doctrină și legăminte 1:20.
8. Doctrină și legăminte 88:81.
9. Doctrină și legăminte 62:3.
10. Doctrină și legăminte 84:61.
11. Scrisoare personală, 10 martie 2014.

Jean A. Stevens

prima consilieră în Președinția generală a Societății Primare

„Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine”

Când ajungem să avem o credință și o încredere mai mari în Domnul, putem beneficia de puterea Sa de a ne binecuvânta și a ne izbăvi.

Puține sentimente se pot compara cu sentimentele tandre pe care le ai când devii părinte. Nimic nu este mai plăcut decât primirea unui bebeluș drag, direct din cer. Unul dintre frații mei a trăit acest sentiment într-un mod foarte emoționant. Primul său fiu s-a născut prematur și cântărea doar 1,3 kg. Hunter și-a petrecut primele două luni de viață în unitatea de terapie intensivă neonatală a spitalului. Acele luni au reprezentat o perioadă foarte delicată pentru toți membrii familiei în timp ce speram și ceream ajutorul Domnului.

Micuțul Hunter era atât de neajutorat. Se străduia să dobândească tăria necesară pentru a trăi. Mâna puternică a tatălui său iubitor se întindea adesea spre mânuța micuțului său fiu pentru a-și încuraja copilașul vulnerabil.

Și așa este în cazul tuturor copiilor lui Dumnezeu. Tatăl nostru din Cer Își întinde mâna către fiecare dintre noi oferindu-ne dragostea Sa infinită. El are putere asupra tuturor lucrurilor și dorește să ne ajute să învățăm, să creștem și să ne întoarcem în prezența Lui. Aceasta definește scopul Tatălui

nostru, „[de a realiza] nemurirea și viața veșnică a omului”¹.

Când ajungem să avem o credință și o încredere mai mari în Domnul, putem beneficia de puterea Sa de a ne binecuvânta și a ne izbăvi.

Cartea lui Mormon întretese în paginile ei acest subiect deosebit cu privire la puterea Domnului de a-i izbăvi pe copiii Săi. Nefi a abordat-o chiar în primul capitol al cărții. În versetul 20, citim: „Iată, eu, Nefi, vă voi arăta că îndurarea blândă a Domnului este asupra tuturor celor pe care El i-a ales, datorită credinței lor pentru a-i întări, astfel încât să aibă puterea izbăvirii”².

În urmă cu mulți ani, am ajuns să cunosc într-un mod foarte personal adevărurile exprimate în acest verset. Am ajuns să știu cât de aproape chiar este Tatăl nostru din Cer și cât de mult El dorește să ne ajute.

Într-o seară, în timp ce se întuneca, conduceam mașina în care se aflau și copiii mei, iar la un moment dat am văzut un băiat care mergea de-a lungul aceluia drum izolat. După ce l-am depășit, am simțit un îndemn clar că trebuia să mă întorc și să-l ajut. Însă, fiind îngrijorată de faptul că el